

ÕIGUSKANTSLER

Juhan Parts
minister
Majandus- ja
Kommunikatsiooniministeerium
info@mkm.ee

Teie 22.07.2010 nr 1.1-14/10-00099/017
Õiguskantsler 8.02.2011 nr 7-4/100899/1100633

Ettepanek rikkumise kõrvaldamiseks

liiklusseaduse § 50 lõiget 4 ja teeseaduse § 34 lõiget 4 puudutavate
õiguslaste selgituste andmiste asjades

Austatud Juhan Parts

Täna Teid mulle asjas antud teabe ja seletuse eest. Analüüsinud Teie, Maanteeameti ja Tartu Linnavalitsuse avaldajale antud vastuseid kehtiva õiguse ja Riigikohtu praktika valguses, leian, et

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium on rikkunud hea halduse tava, vastates avaldaja liiklusseaduse § 50 lõiget 4 ja teeseaduse § 34 lõiget 4 puudutavatele selgitustaotlustele ilmselgelt valesti.

Sellisest järeldusest tingitult teen Teile ettepaneku avaldaja ees kirjalikult vabandada.

Lisaks soovitan Teil a) koostada ringkirja, milles annate kõikidele kohalikele omavalitsustele teada, kuidas tuleb liiklusseaduse § 50 lõiget 4 ja teeseaduse § 34 lõiget 4 seonduvalt erateedel parkimise korraldamisega tõlgendada ning b) edastada liiklusseaduse § 50 lõike 4 ja teeseaduse § 34 lõike 4 õiguspärased tõlgendused kõikidele isikutele, kes Teilt või Maanteeametilt selle kohta varemalt selgitust on palunud ja kelle selgitustaotlusele olete Teile või Maanteeamet hea halduse tava vastase vastuse andnud.

Palun Teil mulle hiljemalt 23.02.2011. a vastata, kuidas olete mu ettepanekut ja soovitusi täitnud.

Järgnevalt põhjendan Teile oma seisukohta. Selleks kirjeldan Teile kõigepealt menetluse asjaolusid ja käiku (I). Seejärel tutvustan Teile eespool kirjeldatud mulle teatavaks saanud asjaolude pinnalt kujunenud õiguslikku hinnangut (II).

Õiguskantsleri Kantselei

Kohtu 8, 15193 TALLINN. Tel 693 8404. Faks 693 8401. info@oiguskantsler.ee www.oiguskantsler.ee

I Asjaolud ja menetluse käik

1. Avaldaja pöördus Teie ning Tartu Linnavalitsuse poole selgituste saamiseks küsimuses, kas erateedel, sh eraparklates, võib kasutada liikluskorraldusvahenditena liiklusväliseid teabevahendeid või tuleb parkimise korraldamiseks erateel paigaldada Eesti Vabariigi standarditele vastavad liikluskorraldusvahendid.

Tartu Linnavalitsus vastas avaldajale 22.06.2009. a, et lähtudes teeseadusest (edaspidi TeeS) ja liiklusseadusest (edaspidi LS) tuleb erateel, sh eramaal asuvates parklates, korraldada parkimist liikluskorraldusvahenditega (LS § 50 lg 4). Seetõttu tuleks parklad tähistada nõuetekohaste liiklusmärkidega. Vajadusel saab täiendava informatsiooni andmiseks lisada liiklusväliseid teabevahendeid. Tartu Linnavalitsus leidis, et eraõiguslikke parklaid tähistavate märkide puhul on tegemist liiklusväliste teabevahenditega, millega ei saa liiklemist, sh sõidukite parkimist, reguleerida.

Vastasite avaldajale 30.10.2009. a, et kuna Teie 17.12.2005. a määrus nr 45 ei laiene eratee omanikule, pole liikluskorraldusvahendite paigaldamisel erateede omanikel kohustuslik järgida Eesti standardeid EVS 613:2001 „Liiklusmärgid ja nende kasutamine“, EV ST 614-92 „Teemärgised ja nende kasutamine“ ning EVS 615:2001 „Foorid ja nende kasutamine.“ Standarditekohaste liiklusmärkide kasutamine erateel pole aga keelatud.

Lisaks pöördus avaldaja Teie ning Maanteeameti poole küsimuses, kas eraparklaid tähistava märgistuse puhul on tegemist lubatavate liiklusväliste teabevahenditega või on nende paigaldamisega rikutud TeeS § 34 lõiget 4, mis sätestab, et teele ja tee kaitsevööndialale ei või paigaldada liiklusvälist teabevahendit, mis oma kujult, värvilt või kujunduselt on selline, et seda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks. Ühtlasi edastas avaldaja Teile ning Maanteeametile fotod Europark Estonia OÜ kasutatavatest tahvlistest, mis hoolimata hallist värvist on tema hinnangul eksitavalt sarnased liiklusmärkidele.

Maanteeamet vastas avaldaja selgitustaotlusele 05.06.2009. a, et avaldaja edastatud fotodel pole liikluskorraldusvahendid, vaid liiklusvälised teabevahendid. Seejuures asus Maanteeamet seisukohale, et nende liiklusväliste teabevahendite paigaldamisel on eiratud teeliikluse konventsiooni artiklis 4 ja TeeS § 34 lõikes 4 sätestatud.¹ Seevastu Teie leidsite 30.10.2009. a avaldajale saadetud vastuses, et kõnealune liiklusväline teabevahend pole eksitavalt sarnane liikluskorraldusvahendile.

2. Avaldaja leidis, et Tartu Linnavalitsuselt, Maanteeametilt ja Teilt saadud erinevad selgitused teeseaduse ja liiklusseaduse nõuete ning eraõiguslike parkimiskorraldajate pädevuse kohta riivavad tema õigust mitte saada avalikku haldust teostavatelt isikutelt vastandlikke selgitusi. Seetõttu pöördus ta minu poole taotlusega kontrollida talle vastanud asutuste tegevuse õiguspärasust ja vastavust hea halduse tavale. Võtsin avalduse menetlusse ning esitasin teabe nõudmised Teile, Maanteeametile ja Tartu Linnavalitsusele. Palusin Teil, Maanteeametil ja Tartu Linnavalitsusel vastata, 1) kas eratee omanikul on kohustus parkimise korraldamisel kasutada

¹ Samas kirjas on viidatud, et ÜRO teeliikluse alasel konverentsil Viinis 1968.a vastuvõetud teeliikluse konventsiooni artikkel 4 järgi on konventsiooni osalisriigid kohustatud tagama, et oleks keelatud paigaldada mistahes tahvleid, teadaandeid, märgiseid või vahendeid, mida võidakse mõista kas liiklusmärkidena või muude liikluskorraldusvahenditena, või mis võivad vähendada nende nähtavust või tõhusust või pimestada liiklejaid või hajutada nende tähelepanu ning ohustada seeläbi liiklust. Teeseaduse § 34 lg 4 näeb ette, et teele või tee kaitsevööndi alale ei või paigaldada liiklusvälist teabevahendit, mis oma kujult, värvilt või kujunduselt on selline, et teda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks.

liikluskorraldusvahendeid vastavalt LS § 50 lõikele 4 või võib eramaal parkimist korraldada suvaliste märkide ja/või teavitustahvlitega; 2) kas Riigikogus 17.06.2010. a vastu võetud liikluseaduse järgi jääb regulatsioon samaks või muutub, 3) kas avaldaja viidatud juhul (Europark Estonia OÜ paigaldatud teavitustahvlid) oli tegemist liiklusväliste teabevahenditega, mis olid eksitavalt sarnased liikluskorraldusvahenditega ning seega lubamatud. Lisaks palusin Teil eraldi vasta, kas näete võimalusi, kuidas eri asutuste seisukohti eeltoodud küsimustes ühtlustada.

3. Vastasite mulle, et LS § 50 lg 4 kohaldub avalikus kasutuses olevale eramaale või teele. Vastaval juhul tuleb parkimist korraldada liikluseadusest tulenevate liikluse korraldamiseks ettenähtud liiklusmärkide, teemärgiste, fooride, piirete ja muude liikluskorraldusvahenditega teeseaduse alusel kehtestatud nõudeid järgivalt.

Eramaa omanik on TeeS § 25 lg 4 järgi kohustatud tagama talle kuuluval teel või maalapil liiklusohutuse. Kuidas ta seda teeb, on tema otsustada. See tähendab, et liikluse korraldamiseks ei pea ta kasutama standardkohaseid liiklusmärke. Küll aga võib ta neid liikluse korraldamiseks kasutada.

Uus liikluseadus neid reegleid ei muuda, s.t eramaa omanik on vaba otsustama, kas kasutada erateel, mis pole ette nähtud avalikuks kasutamiseks, standardkohaseid liikluskorraldusvahendeid.

Eraõiguslike parklate maadele paigaldatud teavitustahvlite puhul on TeeS § 34 lg 1 mõistes tegemist liiklusväliste teabevahenditega. Nende liiklusväliste teabevahenditega informeerib eramaaomanik või tema volitatud isik sõidukijuhti eramaa kasutamise tingimustest. Ta ei reguleeri sellise teavitustahvliga liiklust, sh sõidukite parkimist. Sellest tulenevalt on sellise teavitustahvli kasutamine lubatud.

Leidsite, et avaldusaluses asjas polnud tegemist liikluse korraldamisega. Eramaa omanik oli hoopis paigaldanud liiklusvälise teabevahendi, mis andis sõidukijuhile teabe, missugused on tingimused ning kui palju tuleb isikul maksta selle eest, kui ta jätab sõiduki sellele alale teatud ajaks seisma. See teavitustahvel polnud eksitavalt sarnane liikluskorraldusvahendiga: parkimistingimusi kirjeldava liiklusvälise teabevahendi teatavat sarnasust parkimist korraldava liiklusmärgiga ei saa pidada eksitavaks. Teie hinnangul osutuks eksitavalt sarnaseks liiklusväline teabevahend siis, kui see sarnaneks mingisuguse muu liikluskorraldusvahendiga moel, mis võimaldaks seda mõista väärtalt.

Minu küsimusele, kas näete võimalusi, kuidas eri asutuste seisukohti eeltoodud küsimustes ühtlustada, vastasite, et erateedega seonduvat on seadusandja pidanud vajalikuks reguleerida väga üldiselt, mis jätab tõlgendamisruumi. Märkisite, et erinevused, kuidas tõlgendada eksitavat sarnasust, on avaldaja tekitanud kunstlikult. Lisasite, et Te ei pea mõistlikuks liiklusvälisel teabevahendil „P“ tähe kasutamise keelamist, sest eramaaomanik peab mingil moel tegema sõidukijuhtidele üheselt arusaadavalt selgeks, milline õiguslik tagajärg saabub, kui ta jätab sõiduki sellele alale teatud ajaks seisma. Ometi, kui probleem laiema kõlapinna saab, olete nõus õiguselguse huvides kaaluma „auto hoiukoha“ mõiste kasutuselevõttu. Sellisel juhul tuleks auto hoiukoha tähistamiseks tõenäoliselt kasutada „H“ tähte.

4. Maanteeamet vastas mulle täpselt sama, mida Teiegi.

5. Tartu Linnavalitsus vastas, et LS § 50 lõikes 4 sätestatud kohustus korraldada parkimist liiklusmärkide, teemärgiste ning muude liikluskorraldusvahendite abil laieneb igale teomanikule või teehoiu korraldamise eest vastutavale isikule, sõltumata tee omandivormist. Vajadusel võib

teomanik paigaldada liiklusvälised teabevahendid, andmaks teavet parkimise korraldaja, parkimise tingimuste jms kohta.

Uus liiklusseadus ei muuda seda regulatsiooni: kehtiv LS § 50 lg 4 on identne uue liiklusseaduse § 186 lõikega 4.

Avaldusaluses asjas on Europark Estonia OÜ paigaldatud teavitustahvlid kui liiklusvälised teabevahendid eksitavalt sarnased liikluskorraldusvahenditega. Selline parkimisala tähistus ei vasta LS § 50 lõikes 4 sätestatud nõuetele.

Tartu Linnavalitsus kooskõlastas 09.07.2010. a Europark Estonia OÜ taotlused rajatiste (liikluskorraldusvahendid, liiklusvälised teabevahendid) paigaldamiseks tänavate kaitsevööndisse Turu tn 6 (Statoili tankla) ning Ujula tn 2 ja 2a (Ujula Konsum) kinnistutel, lähtudes seisukohast, mille järgi peab avalikuks kasutamiseks lubatud eraparklate sissesõitudel paiknema teemaa piiril Eesti standardi EVS 613:2001 „Liiklusmärgid ja nende kasutamine“ kohane liikluskorraldusvahend, millega edastatakse liiklejatele arusaadav ja üheselt mõistetav liiklusinfo. Tartu Linnavalitsuse hinnangul annab nõuetekohane liikluskorraldusvahend liikuva sõiduki juhile selge ja kiire informatsiooni, et tegemist on korraldatud parkimisalaga. Tänavate kaitsevööndis paiknevate liiklusväliste teabevahendite (täiendavad teavitustahvlid) kooskõlastamisel kehtib nõue, et need ei tohi varjata juhi eest liiklusmärke ja nendes sisalduv teave ei tohi vastuollu minna ja muuta liiklusmärkidega edastatud tingimusi.

II Õiguslik hinnang

6. Avaldusaluses asjas on küsimuseks, kas Teie, Tartu Linnavalitsus ja Maanteeamet on avaldaja selgitustaotlustele vastamisel käitunud kooskõlas hea halduse tavaga. Täpsemalt soovib avaldaja saada vastust küsimusele, kas Tartu Linnavalitsus, Maanteeamet ning Teie olete LS § 50 lõike 4 ja TeeS § 34 lõike 4 kohta erinevate õiguslaste selgituste andmisel eksinud märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduse (edaspidi: MSVS) § 3 vastu ehk käitunud vastuolus hea halduse tavaga. Vastamaks avaldusaluses asjas tõstatatud küsimusele, selgitan kõigepealt seda, milles seisneb põhiõigus saada avaldustele vastus (p-d 7–8). Seejärel kirjeldan, millisel eesmärgil on märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduses reguleeritud õigust saada asutuselt õiguslast selgitust, kes peab selle seaduse järgi õiguslaste selgituse palvet sisaldavale selgitustaotlusele vastama, millise õigusaktina on selgitustaotlusele antav vastus liigitatav, millised on selgitustaotlusele antavale vastusele esitatavad sisulise õiguspärasuse nõuded ning kas selgitustaotlusele antud vastuse sobivus on kontrollitav (p-d 9–15). Sellele järgnevalt võtan seisukoha avaldusaluses asjas (p-d 16–34).

Avaldustele vastuse saamise õigus kui põhiõigus

7. Eesti Vabariigi põhiseaduse (edaspidi PS) § 46 sätestab, et igäihel on õigus pöörduda märgukirjade ja avaldustega riigiasutuste, kohalike omavalitsuste ja nende ametiisikute poole. Vastamise korra sätestab PS § 46 lause 2 järgi seadus. Sisuliselt tuleneb põhiseaduse sellest sättest igäihe õigus saada oma pöördumisele vastus.²

8. PS §-s 46 sätestatud õigus on tihedalt seotud PS §-des 14 ja 15 sätestatud õigustega. Seda osas, mis puudutab isikule antava vastuse sisulist kvaliteeti. Nii tuleneb PS §-st 46 koostoimes PS §-

² O. Kask. Kommentaar §-le 46. - Eesti Vabariigi põhiseadus. Kommenteeritud väljaanne. Teine, täiendatud väljaanne, Tallinn, 2008. Kommentaar §-le 46, kom 3.

dega 14 ja 15 avalikule võimule kohustus vastata isikule sisuliselt õigesti ning oma seisukohta põhjendada. Seisukohta põhjendav osa peab omakorda olema keeleliselt arusaadav ning selles esitatud arutluskäik jälgitav.

Õigus saada õiguslast selgitust märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduse järgi

9. Seadusandja on PS §-s 46 silmas peetud korra kehtestanud muu hulgas märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduses, mis on eriseaduseks avaldustele vastamist üldiselt reguleeriva haldusmenetluse seaduse suhtes (MSVS § 1 lg 2).³ Selle seadusega on seadusandja taganud PS §-st 46 tuleneva isiku õiguse saada oma pöördumisele vastus. Seejuures nähtub seaduse seletuskirjast, et seaduse üheks eesmärgiks on tagada isikule võimalus saada enda kaitseks tasuta abi oma probleemidele, sh õigusabi.⁴

10. Otseselt on eelnevalt nimetatud eesmärgi saavutamisele suunatud kõnealuse seaduse selgitustaotluse andmist puudutav regulatsioon. Selgitustaotluseks on selle seaduse tähenduses isiku pöördumine, milles isik taotleb adressaadilt⁵ teavet, mille andmiseks on vajalik adressaadi käsutuses oleva teabe analüüs, süntees või lisateabe kogumine, või milles isik taotleb MSVS §-s 3 sätestatud õiguslaste selgituse andmist (MSVS § 2 lg 3).

11. Mis puutub eraldi õiguslaste selgituse andmise kohustusse, siis sätestab viidatud MSVS § 3, et valitsusasutus, valla- või linnavalitsus, osavalla ja linnaosa valitsus või valla- või linna ametiasutus annab tasuta selgitusi tema poolt välja töötatud õigusaktide või nende eelnõude, asutuse tegevuse aluseks olevate õigusaktide ja asutuse pädevuse kohta. Seega on MSVS § 3 järgi isikul õigus saada enda kaitseks tasuta abi oma probleemidele, sh õigusabi, täitevvõimult. Täitevvõimu asutus on kohustatud isikule õiguslaste selgituse andmise teel abi osutama vastavalt oma pädevusele: kui täitevvõimu asutus on töötanud välja õigusakti või selle eelnõu, on tema pädev andma isikule õiguslaste selgitusi, samuti on täitevvõimu asutus pädev andma selgitusi oma pädevuse ning tema tegevuse aluseks olevate õigusaktide kohta. Viimane tähendab seda, et õiguslaste selgitust on selle õigusakti või selle eelnõu välja töötanud täitevvõimu asutuse kõrval pädev andma seda õigusakti rakendav täitevvõimu asutus. Nii võivad riikliku pensionikindlustuse seaduse kohta õiguslaste selgitusi jagada võrdselt Sotsiaalministeerium kui selle seaduse eelnõu välja töötaja ning Sotsiaalkindlustusamet kui selle õigusakti rakendaja. Planeerimisseadust puudutavaid õiguslaste selgitusi on pädevad aga jagama nii Siseministeerium kui ka valla- ja linnavalitsused, osavalla ja linnaosa valitsus või valla- või linna ametiasutus.

12. Selgitustaotlusele vastamine on käsitatav haldusmenetluse seaduse (edaspidi HMS) § 106 lg 1 mõttes toimingu sooritamisenä. Nähtuvalt MSVS § 1 lõikest 2 kohaldub selle toimingu sooritamisele haldusmenetluse seadus, v.a siis, kui märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seadus ei näe ette teisiti. MSVS § 5 reguleerib märgukirja või selgitustaotluse esitanud isikule vastamist. Täpsemalt näeb see säte ette, kes ja millisel juhul peab isikule vastama. Näiteks sätestab MSVS § 5 lg 5, et märgukirja või selgitustaotluse saanud asutus või organ võib edastada selle vastamiseks ka asutusele või organile, mille üle ta teostab teenistuslikku järelevalvet, kui selline

³ Vt ka märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduse eelnõu seletuskiri, nr 251 SE, kättesaadav arvutivõrgust: <http://www.riigikogu.ee>: „Eelnõu näeb ette märgukirjale või selgitustaotlusele vastamise kujul ette ühe haldustoimingu. Üldseadusena reguleerib sellise toimingu sooritamise korda haldusmenetluse seadus, käesolev eelnõu keskendub vastamise kohustusele.“

⁴ Märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduse eelnõu seletuskiri, nr 251 SE, kättesaadav arvutivõrgust: <http://www.riigikogu.ee>.

⁵ Adressaadiks on MSVS § 2 lõigete 1 ja 1¹ järgi riigi- või kohaliku omavalitsuse või muu avalik-õigusliku juriidilise isiku asutus, organ, ametnik, töötaja või kollegiaalorgani liige ning mittetulundusühing, sihtasutus, füüsilisest isikust ettevõtja ja äriühing teabe osas, mis puudutab riigi või kohaliku omavalitsuse eelarvest antud vahendite kasutamist

edastamine ei ole vastuolus märgukirjas või selgitustaotluses väljendatuga. Peale selle reguleerib märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seadus vastamise tähtaega (MSVS § 6) ning pöördumise ja sellele antud vastuse registreerimise kohustust (MSVS § 7). Ülejäänud osas märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seadus haldusmenetlust ei reguleeri.

13. Nagu öeldud, kohaldub osas, milles märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seadus märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise haldusmenetlust ei reguleeri, haldusmenetluse seadus. HMS § 3 lg 2 järgi peab halduse õigusakt ja toiming olema kohane, vajalik ning proportsionaalne seatud eesmärgi suhtes. Selgitustaotlusele vastamise kontekstis tähendab see seda, et isikule antav vastus peab olema sobiv: see peab olema sisult õige ning vastama isiku esitatud küsimusele moel, mis arvestab tema pöördumise asjaolusid.⁶ **Seetõttu ei saa eesmärgipäraseks pidada sellist selgitustaotlusele antud vastust, mis näiteks a) vastab esitatud küsimusest mööda, b) annab näiliselt korrektse vastuse, andmata aga vastust isikut tegelikult paeluvale küsimusele; c) on oma sisult ilmselgelt vale.**

14. Kui vastust ei saa pidada eesmärgipäraseks, ei saa seda pidada kooskõlas MSVS §-ga 3 antuks.

15. Esitatust lähtudes selgitan järgnevalt, miks olen seisukohal, et olete avaldusaluses asjas rikkunud avaldaja õigusi.

Hinnang avaldusaluses asjas

16. Avaldusaluses asjas on küsimuseks, kas Tartu Linnavalitsus, Maanteeamet ning Teie olete avaldaja samasisulistele selgitustaotlustele erinevalt vastates rikkunud avaldaja õigust saada täitevvõimu asutuselt esmast õigusabi.⁷ Teisiti öeldes soovis avaldaja minult vastust küsimusele, kas Tartu Linnavalitsus ja Teie olete LS § 50 lõiget 4 puudutava õiguslase selgituse andmisel eksinud MSVS § 3 vastu ehk käitunud vastuolus hea halduse tavaga. Lisaks soovis avaldaja minu hinnangut, kas Teie ja Maanteeamet, kes te olete andnud eri seisukohti selle kohta, kas avaldaja esitatud fotodelt nähtavate parklaid (TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes) tähistavate märgistuste puhul on tegemist lubatavate liiklusväliste teabevahenditega või on nende paigaldamisega rikutud TeeS § 34 lõiget 4, olete rikkunud MSVS §-i 3.

17. Kõigepealt märgin, et kuna Tartu Linnavalitsuse, Maanteeameti ning Teie avaldajale antud vastuste näol on igal üksikul juhul tegemist toiminguga, saan võtta seisukoha üksnes küsimuses, milline avaldajale antud vastustest vastab hea halduse tavale.

Õiguslane selgitus LS § 50 lg 4 kohta

18. Hinnates avaldajale LS § 50 lõike 4 kohta antud õiguslaseid selgitusi, leian, et neist õiguspärane on Tartu Linnavalitsuse antu. Seda põhjusel, et liiklusseaduse järgi tuleb erateedel, sh eraparklates (TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes), parkimise korraldamiseks paigaldada vastavad liikluskorraldusvahendid.

19. Nimelt LS § 50 lg 4 sätestab sõnaselgelt, et parkimist korraldab teomanik või teehoiu korraldamise eest vastutav isik liiklusmärkide, teemärgiste ning muude liikluskorraldusvahendite abil. Üldmõistet „teomanik“ liiklusseadus ei ava, v.a LS § 45 lõikes 5. Seda mõistet ei määratle

⁶ Märgukirjale ja selgitustaotlusele vastamise seaduse eelnõu seletuskiri, nr 251 SE, kättesaadav arvutivõrgust: <http://www.riigikogu.ee>. „Märgime, et vastuse sisu ei ole üldise iseloomuga seaduses võimalik väga detailselt välja tuua ning selle sobivus on hinnatav (ka kohtulikult) igal konkreetsel juhtumil eraldi.“

⁷ Näiteks ei kontrolli ma seda, kas avaldaja pöördumised ja neile antud vastused on registreeritud.

ka teeseadus. Küll aga sätestab TeeS § 2 lg 1, et tee on maantee, tänav, metsatee, jalgtee ja jalgrattatee või muu sõidukite või jalakäijate liiklemiseks kasutatav rajatis, mis võib olla riigi või kohaliku omavalitsuse või muu juriidilise isiku või füüsilise isiku omandis. Seega võib TeeS § 2 lg 1 järgi olla teomanikuks riik, kohalik omavalitsus või muu juriidiline isik või füüsiline isik. Kuna LS § 4 lg 1 järgi käsitletakse liiklusseaduses tee mõistet, nõudeid teele, teehoidu, tee kasutamist, teomaniku kohustusi ja vastutust vastavalt teeseaduses sätestatule, saab sellest järeldada, et ka liiklusseaduse mõistes on teomanikuks riik, kohalik omavalitsus või muu juriidiline isik või füüsiline isik. Seega LS § 50 lg 4 grammatiline tõlgendus lubab asuda seisukohale, et parkimist tuleb korraldada liiklusmärkide, teemärgiste ning muude liikluskorraldusvahendite abil olenemata tee omandivormist. Mis puutub aga sellesse, kas erateel kasutatavad liikluskorraldusvahendid peavad vastama Eesti Vabariigi standarditele⁸, siis LS §-st 45 ja TeeS §-st 10 järeldub, et liiklust tuleb korraldada ühtsete reeglite alusel olenemata TeeS § 2 mõttes teeks oleva tee omandivormist või sellest, kas see tee on avalikult kasutatav.

Kokkuvõtlikult saab eespool toodust järeldada, et kui teomanik korraldab talle kuuluva tee koosseisu kuuluval teemaal asuvas parklas⁹ LS § 50 mõttes parkimist, siis tuleb tal seda teha liiklusmärkide, teemärgiste ning muude liikluskorraldusvahendite abil. Seda ka siis, kui tee kuulub eraõiguslikule juriidilisele isikule ehk tegemist on erateega TeeS § 5² mõttes¹⁰, korraldagu ta teemaa koosseisu kuuluvas parklas parkimist tasuta või tasu eest.¹¹

20. Täiendavalt märgin, et vastavat tõlgendust toetab Riigikohtu kriminaalkolleegiumi praktika. Esiteks on Riigikohtu kriminaalkolleegium leidnud, et Eesti liiklusnõuded kehtivad Eestis kõikidel neil aladel, mida saab pidada teedeks.¹² Kuna TeeS § 2 lg 2 p 1 järgi kuulub tee koosseisu

⁸ Vt huvi korral tehnilise normi ja standardi seaduse kehtimise ajal Riigikohtu kriminaalkolleegiumi võetud seisukohta liiklusmärgi standardi järgimise kohustuslikkuse kohta RKKKo 09.02.2006. a, nr 3-1-1-137-05, p 7: „Tehnilise normi ja standardi seaduse § 2 lg 3 kohaselt on standardi kasutamine erinevalt tehnilise normi nõudest vabatahtlik. Seega on standardil vaid soovituslik iseloom. Liiklusmärkidele standardiga soovituslike suuruste kehtestamise eesmärgiks ongi tagada, et liiklusmärk ei jääks juhtidele märkamatuks. Liiklusmärgi suurus on aga ainult üks asjaolu, mida tuleb hinnata kooskõlas teistega, sh menetlusluse isiku ütlustest nähtuva asjaoluga, et ta samal päeval varem oli liiklusmärgi märganud. Ka sõltub hinnang sellest, kuhu ja kuidas soovitatavast väiksem liiklusmärk oli paigutatud. Näiteks kui kiiruspiirangule eelneb sirge ja heas korras teelõik, võib väike liiklusmärk juhul kergemini jääda märkamata kui liiklusmärk, mis on paigutatud peale ristmiku või kurvi, kus juht on sunnitud kiirust vähendama. Antud juhul on kohus küll viidanud sellele, et märk oli standardis ettenähtust väiksem ning juhi tähelepanu võis endale tõmmata freesitud alad tees, kuid menetlusluse isiku enda ütlustele ja seega ka tõendite kogumile on hinnang jäetud andmata.“

⁹ TeeS § 2 lõige 1 sätestab, et tee on maantee, tänav, metsatee, jalgtee ja jalgrattatee või muu sõidukite või jalakäijate liiklemiseks kasutatav rajatis, mis võib olla riigi või kohaliku omavalitsuse või muu juriidilise isiku või füüsilise isiku omandis. TeeS § 2 lg 2 järgi kuuluvad tee koosseisu teemaal asuvad 1) liiklemiseks kasutatavad järgnevad rajatised: – sõidutee ning sellega külgnevale alale sissesõidu ja sealt väljasõidu tee ning kõnnitee; – parkla ja puhkekoht; – tunnel, sild, trüüp ja viadukt; – liikurmasinarada; – liikleja kontrollimiseks ja maksustamiseks mõeldud ala; – ühissõiduki peatuseks ettenähtud ala ja ootekoda; – piirikontrolli- ja tollikontrollirajatis; – teepeenar; 2) muud rajatised: – kraav, haljasala ning eraldus- või haljasriba; – tee äärde liikluskahjustuste kaitseks rajatud kaitseehitis ja müratõke ning keskkonnakaitserajatis; – liikluskorraldusvahend; – teemärgistus- ja teevalgustusrajatis; – tee ääres asetsev muu teehoiurajatis.

¹⁰ TeeS § 5² järgi on eratee tee, mis paikneb juriidilise või füüsilise isiku kinnisasjal. Erateed võib kasutada üksnes kinnisasja omaniku loal.

¹¹ Vastavalt TeeS § 33 lõikele 8 peab erateed ja realservituudiga erateed ning tasulist teed tee omanik lubama tasuta kasutada alarmsõidukil ja erakorralise või sõjaseisukorra ajal kaitseväge sõidukil. Muudel sõidukitel peab tee omanik lubama teed tasuta kasutada ainult juhul, kui avalikult kasutatav tee on avariid või loodusõnnetuse tagajärgede likvideerimiseks suletud. Vt ka LS § 50 lg 5 lauset 1, mille järgi teomanik või teehoiu korraldamise eest vastutav isik võib kehtestada tasuta parkimise. Sii juurde vaata huvi korral RKTko 20.10.2010. a, nr 3-2-1-75-10, mis käsitleb parkimistingimuste esitamist teadetahvlil.

¹² RKKKo 27.05.2010. a, nr 3-1-1-37-10, p 8: „Kolleegium märgib, et nii liiklusseaduse § 1 kui liikluseeskirja § 1 sätestavad Eesti liiklusnõuete kehtivusala mitte funktsionaalselt - kõikjal, kus toimub liiklus -, vaid tee mõiste kaudu.“

teemaal¹³ asuv parkla, järeldub eelnevast, et Eesti liiklusnõuded kehtivad parklates, mis on parklad TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes.

Teiseks, mis puutub parkimise lubatavusse, on Riigikohtu kriminaalkolleegium öelnud: „Liiklusseadusest ja selle alusel kehtestatud liikluseeskirjast tuleneb, et parkimine on lubatud igal pool, kus see ei ole liiklusseaduse või liikluseeskirjaga keelatud. Nii näiteks keelavad LS 48 lg 1 ja LE § 17 mootorsõidukite, välja arvatud eritalituse sõidukid, parkimise väljaspool teed kohtades, mis ei ole ette nähtud mootorsõidukite liiklemiseks; LS § 49 lg 5 ja LE § 207 keelavad parkimise õuealal väljaspool tähistatud parklat või kohta, kus parkimine ei takista jalakäijat ega muuda võimatuks teiste sõidukite liiklust; LE § 152 keelab parkimise kohas, kus liikluskorraldusvahend seda ei luba ja kohas, kus ei tohi peatuda, samuti lähemal kui 50 meetrit raudteeülesõidukohast, teekattele märgitud parkimiskohtade kõrval, väljaspool asulat eesõigusemärgiga "peatee" tähistatud tee sõiduteel, aeglustus- ja kiirendusrajal, nagu ka kohas, kus takistatakse teise sõiduki sõitmist parkimiskohale või väljasõitu sealt. Loetelu võiks jätkata. Oluline on aga, et parkimisala tähistav mõjualamärk 387 ei anna iseenesest mingisugust täiendavat õigust parkimiseks - parkimine on samaväärselt lubatud nii selle märgi mõjualas kui ka väljaspool seda, ehk siis üksnes sellises kohas ja viisil, mis ei ole liiklusseaduse ega liikluseeskirjaga keelatud.“¹⁴ Seega tuleb Riigikohtu hinnangul korraldada parkimist vastavalt liiklusseadusele ja Vabariigi Valitsuse 02.02.2001. a määrusele nr 48 „Liikluseeskiri“ (edaspidi *liikluseeskiri*). Kuna liiklusseadus ja liikluseeskiri näevad parkimise korraldamise ette liikluskorraldusvahenditega, tulebki neid parkimise korraldamisel kasutada.

Kolmandaks, mis puutub liiklusseaduse ja liikluseeskirja kehtivusse sõltuvalt tee omandivormist, siis asus kriminaalkolleegium lahendis, mis käsitles juhtumit, kus isik tagurdas sõiduki eraõigusliku juriidilise isiku omandisse kuuluval territooriumil otsa teisele sõidukile, järgnevale seisukohale: „Kriminaalkolleegium märgib, et mingi territooriumi avalikuks kasutamiseks sulgemine ei välista, et vastaval maa-alal võiks asuda teena käsitatav rajatis ja seega kehtida liikluseeskiri. Teeseaduses antud tee määratlusest nähtub üheselt, et see hõlmab igasuguse omandivormiga teid ning sellest ei tulene kusagilt, et tee mõistesse ei kuulu üldiseks liiklemiseks suletud teed. Vastavat kitsendust ei näe ette ka liiklusseadus ega liikluseeskiri (vt ka Riigikohtu varasemat samasisulist seisukohta 30. mail 2002. a väärteloasjas nr 3-1-1-58-02 tehtud määruses, RT III, 2002, 18, 205, p-d 9-10).“¹⁵ Seega kehtivad liiklusseadus ja liikluseeskiri Riigikohtu hinnangul sõltumata sellest, kas tegemist on avalikult kasutatava või avalikult mittekasutatava teega. Järelikult olukorras, kus eraõiguslik isik korraldab talle kuuluva eratee teemaal asuvas parklas, mida ta ei ole andnud avalikuks kasutamiseks, parkimist, tuleb tal parkimist korraldada kooskõlas liiklusseaduse ja liikluseeskirjaga.

Eespool toodud Riigikohtu kriminaalkolleegiumi seisukohti saab minu hinnangul kokku võtta nii: liiklusseadus ja liikluseeskiri kehtivad kõikidel Eesti teedel, mis on käsitatavad teena teeseaduse mõistes, olgu nad avalikus või eraomandis, olgu nad mõeldud avalikuks või mitteavalikuks kasutamiseks, võetagu nende kasutamise eest tasu või mitte.

21. Kirjeldatule tuginedes olen seisukohal, et avaldajale õiguslast selgitust andma pädev täitevvõimu asutus pidanuks avaldajale vastama, et LS § 50 lõikest 4 tulenevalt peab eraparkla omanik korraldama siis, kui eraparkla on parkla TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes, parkimist liikluskorraldusvahenditega. Kuna avaldajale andis põhimõtteliselt sellise vastuse

¹³ TeeS § 3 järgi on teemaa maa, mis õigusaktidega kehtestatud korras on määratud tee koosseisus olevate rajatiste paigutamiseks ja teehoiu korraldamiseks.

¹⁴ RKKKo 22.11.2010. a, nr 3-1-1-80-10, p 11.1.

¹⁵ RKKKo 13.04.2006. a, nr 3-1-1-11-06, p 6.

Tartu Linnavalitsus, leian, et Tartu Linnavalitsus on käitunud kooskõlas hea halduse tavaga. Teie kui avaldajale teisiti vastanu olete aga käitunud hea halduse tava vastaselt.

22. Neil põhjendustel leiangi, et olete avaldajale andnud LS § 50 lõike 4 kohta käiva õiguslase selgituse vastuolus MSVS §-ga 3.

Õiguslane selgitus TeeS § 34 lõike 4 kohta

23. Hinnates avaldajale Teie ning Maanteeameti antud eri seisukohti selle kohta, kas eraparklaid tähistava märgistuse puhul on tegemist lubatavate liiklusväliste teabevahenditega või on nende paigaldamisega rikutud TeeS § 34 lõiget 4, leian, et olete avaldajale vastanud vastuolus MSVS §-ga 3 ehk andnud ilmselgelt vale selgituse.

24. Põhjendan oma seisukohta järgnevalt. TeeS § 34 lõike 1 järgi on liiklusväline teabevahend püsivalt maapinnaga ühendatud alusele või teisaldatavale kandekonstruksioonile, sõidukile või muule teabevahendi kandjale paigaldatud kuulutus, teadaanne või märgis, mis ei ole ette nähtud liikluse korraldamiseks või mis ei ole liikluskorraldusvahendi kohta kehtestatud nõuete kohane. Vastavalt TeeS § 34 lg 2 lausele 4 võib teele ja tee kaitsevööndi alale paigaldada liiklusvälise teabevahendi, mis 1) ei eksita liiklejat ega varja tema eest liikluskorraldusvahendit, 2) ei raskenda liikluskorraldusvahendi eristamist, 3) ei ohusta liiklust liikleja pimestamisega ega tähelepanu hajutamisega, 4) ei piira nähtavust ristmikul. TeeS § 34 lg 4 sätestab, et teele ja tee kaitsevööndialale ei või paigaldada liiklusvälist teabevahendit, mis oma kujult, värvilt või kujunduselt on selline, et teda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks. Seega võib liiklusvälist teabevahendit kasutada siis, kui see:

- ei eksita liiklejat ega varja tema eest liikluskorraldusvahendit,
- ei raskenda liikluskorraldusvahendi eristamist,
- ei ohusta liiklust liikleja pimestamisega ega tähelepanu hajutamisega,
- ei piira nähtavust ristmikul,
- pole oma kujult selline, et teda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks;
- värvilt selline, et teda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks **või**
- kujunduselt selline, et teda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks.

25. Avaldaja palus hinnangut, kas järgnevatel piltidel olevad liiklusvälised teabevahendid on TeeS § 34 lg 4 mõttes lubamatud ehk kas need liiklusvälised teabevahendid on oma kujult, värvilt või kujunduselt sellised, et neid võidaks pidada liikluskorraldusvahendeiks.

26. Pildilt nähtub, et tahvilil on toodud ära keelumärgil nr 362 kasutatud parkimise keeldu tähistav graafiline kujutis koos selle sõnaliselt esitatud tähendusega, märgitud on teabevahendi kehtivuse piirang ning esitatud osutismärgil nr 579 sundteisaldamise võimalusele viitav kujutis. Tahvililt selgub nii sellel kasutatud graafiliste kujutiste kui ka sõnaliselt esitatud reeglist üheselt, et see on mõeldud reguleerima parkimiskorda. Võrreldes liikluseeskirjas toodud liiklusmärkide piltidega, võib öelda, et tahvel ei järgi liiklusmärgile esitatud nõudeid. Seda peamiselt värvi poolest. Nimelt ei tunne liikluseeskiri halli tooniga märke. Seega on pildil esitatud tahvel ette nähtud küll liikluse korraldamiseks, ent see pole liikluskorraldusvahendi kohta kehtestatud nõuete kohane. Kuna kõnealune tahvel pole liikluskorraldusvahendi kohta kehtestatud nõuete kohane, on see käsitatav liiklusvälise teabevahendina TeeS § 34 lg 1 mõttes.

27. Nähtuvalt TeeS § 34 lõikest 4 on selle sätte mõttes lubamatud sellised liiklusvälised teabevahendid, mis on oma kujult, värvilt või kujunduselt sellised, et neid võidaks pidada liikluskorraldusvahendeiks. Kõnealuses sättes esitatud alternatiivsest loetelust järeldeb, et liiklusvälise teabevahendi lubamatuks pidamisel piisab vaid ühe sättes nimetatud tingimuse esinemisest. See tähendab, et kui liiklusväline teabevahend on küll oma värvilt ja kujult erinev liikluskorraldusvahendist, ent tema kujundus on selline, mis lubab liiklejal arvata, et tegemist on liikluskorraldusvahendiga, siis tuleb sellist liiklusvälist teabevahendit pidada TeeS § 34 lg 4 mõttes lubamatuks. Kokkuvõtlikult võib eespool toodust järeldada, et lubamatud on liiklusvälised teabevahendid, mille põhjal võiks liiklejal kujuneda arvamus, et tegemist on liikluskorraldusvahenditega, mille järgi tal tuleks oma käitumist reguleerida.

Olenevalt olukorrast võib liiklejas liiklusvälise teabevahendi põhjal tekkinud eksiarvamus kaasa tuua liiklusohtliku olukorra põhjustamise. Näiteks võib isik sellisele lubamatule liiklusvälisele teabevahendile tuginedes seada enda ja teiste liiklejate elu ja tervise ohtu, kui talle on liiklusvälise teabevahendi värvi ja kujunduse põhjal jäänud mulje, et see liiklusväline teabevahend on

liikluskorraldusvahend, mis ütleb liiklejale, et tegemist on peateega. Samuti võib tekkida liiklusohklik olukord siis, kui osa liikluses osalejaid on teadlikud, et tegemist pole liikluskorraldusvahendiga, teised jällegi mõistavad neid liiklusväliseid teabevahendeid liikluskorraldusvahenditena. Näiteks oletagem, et asulasisesel teel on järjest iga 10 m tagant märgid kirjaga „30“, „20“ ja „10“, mis aga pole liikluskorraldusvahendid mõne värvinüansi tõttu. Sel teel igapäevaselt liiklev D on teadlik, et need märgid pole mõeldud liiklust korraldama, vaid juhatama selvekaupluseni. Seetõttu lähtub ta asula üldisest kiiruspiirangust. Teine, esimest korda sel teel sõitev juht G aga, arvates, et nende liiklusvälise teabevahendite näol on tegemist liikluskorraldusvahenditega, järgib neid ning reguleerib sõidukiirust vastavalt. Kui D ja G peaksid ühel päeval samal ajal sellele teele oma sõidukeid juhtima sattuma, võib juhtuda, et teadjam sõidukijuht D ei tea arvestada, et sel teel esimest korda sõidukit juhtiv G neist märkidest lähtuvalt võiks sõidukiirust järsult vähendada, ning kui G otsustab märgi „20“ tõttu järsult pidurdada, on tõenäoline, et D ei suuda piisavalt kiirelt reageerida ning põhjustab sõidukite kokkupõrke.

Selliste olukordade ärahoidmise eesmärgil ongi seadusandja kehtestanud TeeS § 34 lõike 4 ning teinud seda alternatiivse loetelu kehtestamise kaudu.

28. Kõnealune liiklusväline teabevahend on halli värvi. Kuna sellist värvi liikluskorraldusvahendeid nähtuvalt liikluseeskirjast Eestis ei kasutata, järeldub sellest, et oma värvi poolest see liiklusväline teabevahend liikluskorraldusvahendiga ei sarnane. Küll aga tuleb mõnda, et kõnealusel liiklusvälisel teabevahendil on kasutatud mõjuala liiklusmärgile omast kuju ja kujundust: liiklusväline teabevahend on ristikülilikukujuline, sel on toodud ära keelumärgil nr 362 kasutatavat parkimise keeldu tähistavat kujutist ja osutusmärgil nr 579 sundteisaldamise võimalusele viitavat kujutist ning märgitud on ära teabevahendi kehtivuse piirang. Kui võrrelda seda liiklusvälist teabevahendit liikluseeskirjas esitatud mõjuala liiklusmärgiga nr 384, kus on kasutatud sama kujutist ja märgitud on märgi kehtivuse piirang, siis selgub järgnev. Liiklusvälisel teabevahendil pole erinevalt märgist nr 384 kasutatud enne parkimise keeldu tähistava kujutise esitamist sõna „ala“. Peale selle on liiklusvälisel teabevahendil sõnaliselt esitatud märgi tähendus, lisatud on osutusmärgil nr 579 esitatud kujutis. Sel on ka teade teabevahendil esitatud reeglite rikkumisel leppetrahvi maksmise kohustuse kohta ning märgitud sõna „europark“ ja telefoninumber. Kõrvutades omavahel liiklusmärke ja kõnealust liiklusvälist teabevahendit, on aga selge, et loetletud erisused ei väära vaatlejas liiklusvälisel teabevahendil kasutatud kujutiste ja märgi kuju põhjal tekkinud muljet, et sellega korraldatakse liiklust ehk tegemist on liikluskorraldusvahendiga. Seepärast tuleb minu hinnangul pidada fotol esitatud liiklusvälist teabevahendit TeeS § 34 lg 4 mõttes lubamatuks. Ühtlasi märgin, et kui sellise märgiga tegelikkuses soovitakse liiklust korraldada, siis võib selline tahvel põhjustada liiklusohkliku olukorra juba ainuüksi sellega, et seda ei pruugi sõidukijuht just värvilahenduse (hall tahvel hallil taustal) tõttu märgata.

29. Kirjeldatule tuginedes olen seisukohal, et avaldajale õiguslast selgitust andma pädev täitevvõimu asutus pidanuks avaldajale vastama, et vastavalt TeeS § 34 lõikele 4 on eraparkla omanikul siis, kui tegemist on parklaga TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes, keelatud kasutada pildil olevat liiklusvälist teabevahendit, kuna seda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks. Kuna avaldajale andis sellise vastuse vaid Maanteeamet, leian, et Maanteeamet on käitunud kooskõlas hea halduse tavaga. Teie kui avaldajale teisiti vastanu olete aga käitunud hea halduse tava vastaselt.

30. Järgnevalt võtan vaatluse alla teise foto, millelt avaldaja hinnangul nähtub eraparkla kasutatav tahvel, mida võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks, kuigi see seda pole.

31. Pildilt nähtub, et paremal pool asuval tahvlil on toodud ära liikluseeskirja mõjualamärgil nr 387 kasutatud parkimisala tähistav graafiline kujutis ning sellele on märgitud mõjualamärgi kehtivusaeg. Tahvlilt selgub nii sellel kasutatud graafilisest kujutisest kui ka sellel märgitud kehtivusajast üheselt, et see on mõeldud reguleerima parkimiskorda. Võrreldes liikluseeskirjas toodud liiklusmärkide piltidega, võib öelda, et tahvel ei järgi liikluseeskirja esitatud nõudeid. Seda peamiselt värvi poolest. Nimelt ei tunne liikluseeskirja halli tooniga märke. Seega on pildil esitatud tahvel ette nähtud küll liikluse korraldamiseks, ent see pole liikluskorraldusvahendi kohta kehtestatud nõuete kohane. Kuna kõnealune tahvel pole liikluskorraldusvahendi kohta kehtestatud nõuete kohane, on see käsitatav liiklusvälise teabevahendina TeeS § 34 lg 1 mõttes.

32. Kõnealune liiklusväline teabevahend on halli värvi. Kuna sellist värvi liikluskorraldusvahendeid nähtuvalt liikluseeskirjast Eestis ei kasutata, järeldeb sellest, et oma värvi poolest see liiklusväline teabevahend liikluskorraldusvahendiga ei sarnane. Küll aga tuleb mõnda, et kõnealusel liiklusvälisel teabevahendil on kasutatud mõjuala liikluseeskirja omast kuju ja kujundust: liiklusväline teabevahend on ristkülikukujuline, sel on toodud ära osutusmärgil nr 575a kasutatav parklat tähistav kujutis ning märgitud on ära selle märgi mõjuaeg. Kui võrrelda seda liiklusvälise teabevahendiga liikluseeskirjas esitatud mõjuala liikluseeskirjaga nr 387, kus on kasutatud sama kujutist ja märgitud on märgi kehtivuse piirang, siis selgub järgnev. Liiklusvälisel teabevahendil pole erinevalt märgist nr 387 kasutatud enne parklat tähistava kujutise esitamist sõna „ala“. Peale selle on liiklusvälisel teabevahendil teade teabevahendil esitatud reeglite rikkumisel leppetrahvi maksmise kohustuse kohta ning märgitud sõnad „tasuline“, „eravaldus“ „europark“ jne. Kõrvutades omavahel liikluseeskirja märke ja kõnealust liiklusvälise teabevahendit, on aga

selge, et loetletud erisused ei väära vaatlejas liiklusvälisel teabevahendil kasutatud kujutise ja märgi kuju põhjal tekkinud muljet, et sellega korraldatakse liiklust ehk tegemist on liikluskorraldusvahendiga. Seega tuleb minu hinnangul pidada fotol esitatud liiklusvälist teabevahendit TeeS § 34 lg 4 mõttes lubamatuks.

33. Kirjeldatule tuginedes olen seisukohal, et avaldajale õiguslast selgitust andma pädev asutus pidanuks avaldajale vastama, et vastavalt TeeS § 34 lõikele 4 on eraparkla omanikul siis, kui tegemist on parklaga TeeS § 2 lg 2 p 1 mõttes, keelatud kasutada pildil olevat liiklusvälist teabevahendit, kuna seda võidakse pidada liikluskorraldusvahendiks. Kuna avaldajale andis sellise vastuse vaid Maanteeamet, leian, et Maanteeamet on käitunud kooskõlas hea halduse tavaga. Teie kui avaldajale teisiti vastanu olete aga käitunud hea halduse tava vastaselt.

34. Neil põhjendustel olengi seisukohal, et olete avaldajale andnud LS § 50 lg 4 ja TeeS § 34 lg 4 kohta selgitusi vastuolus hea halduse tavaga.

Austusega

/allkirjastatud digitaalselt/

Indrek Teder

Teadmiseks: Maanteeamet
Tartu Linnavalitsus